

Kancelária Rady pre mediálne služby

Pracovný materiál Kancelárie Rady na zasadnutie Rady pre mediálne služby dňa 7. 7. 2026

Predmet: Odvolanie proti rozhodnutiu rady č. RIZ/1/2026 zo dňa 25. 6. 2026
(správne konanie č. 0126/P/2026)

Účastník konania: WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & Co KG, organizačná zložka

Správny orgán: Rada pre mediálne služby

Plénum Rady na zasadnutí Rady dňa 7. 7. 2026 na základe doručeného odvolania proti rozhodnutiu Rady č. RIZ/1/2026 rozhodnutie Rady zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie (zmena vo výroku uznesenia – pozri zápisnica zo zasadnutia).

Prílohy: rozhodnutie Rady č. RIZ/1/2026 zo dňa 3. 6. 2026
Odvolanie účastníka konania WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & Co KG,
organizačná zložka proti rozhodnutiu Rady č. RIZ/1/2026

Dátum: 3. 7. 2026

NÁVRH UZNESENIA:

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“) v pléne ako príslušný odvolací orgán podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o mediálnych službách) (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“) v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) vo veci odvolania účastníka konania WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & Co KG, organizačná zložka, sídlom Aupark Tower, Einsteinova 24, 851 01 Bratislava, IČO 36 063 894, proti rozhodnutiu Rady č. RIZ/1/2026 zo dňa 25. 6. 2026, podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. odvolanie účastníka konania

zamietla

a rozhodnutie Rady č. RIZ/1/2026 zo dňa 3. 6. 2026

potvrďuje.

Úloha:

Kancelária Rady vyhotoví rozhodnutie a zašle ho podávateľovi odvolania.

T: 9. 7. 2026

Z: PO

* * *

Rada na svojom zasadnutí dňa 3. 6. 2026 vydala rozhodnutie č. RIZ/1/2026 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií podľa § 18 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z., a to v časti, v ktorej by odpoveďami na otázky predložené v žiadosti došlo k sprístupneniu dokumentov (1) Žiadosť o udelenie certifikácie subjektu mimosúdneho riešenia sporov s prílohami a (2) Zápisnica z ústneho pojednávania alebo ich obsahu, ktoré boli Rade odovzdané Central European Appeals Hub n.o. (ďalej len „CEAH“), ktorému takú povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu Rady písomne oznámila, že so sprístupnením týchto listín nesúhlasí.

Napadnuté rozhodnutie bolo účastníkovi konania doručené dňa 10. 6. 2026, pričom odvolanie účastníka bolo doručené správnomu orgánu dňa 25. 6. 2026. Odvolanie bolo teda podané v zákonom stanovenej lehote.

Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v konaní 0126/P/2026 rozhodla dňa 3. 6. 2026 napadnutým rozhodnutím (č. RIZ/1/2026). Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie účastníka konania smerovalo len voči právnomu posúdeniu veci, rozhodnutie o odvolaní vychádza zo skutkového stavu veci zisteného v prvostupňovom konaní.

* * *

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.:

„Osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.“

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z.:

„Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak jej bola odovzdaná osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila, že so sprístupnením informácie nesúhlasí. Ak na výzvu povinnej osoby neodpovie osoba oprávnená udeliť súhlas na sprístupnenie informácie do siedmich dní, predpokladá sa, že so sprístupnením informácie súhlasí. Na tieto následky musí byť osoba vo výzve upozornená.“

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.:

„Proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.“

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.:

„O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Odvolací orgán upovedomí žiadateľa o dátume, keď mu bolo odvolanie doručené. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.“

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.:

„Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán vyhovie odvolaniu a má požadovanú informáciu k dispozícii, rozhodnutím zmení rozhodnutie povinnej osoby a sprístupní požadovanú informáciu v rozsahu, v akom odvolaniu vyhovie; to platí aj pre konanie o rozklade. Ak odvolací orgán zruší rozhodnutie povinnej osoby a vráti jej vec na nové konanie, povinná osoba vybaví žiadosť o sprístupnenie informácie v lehote podľa § 17. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.“

Podľa Čl. 21 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/2065 z 19. októbra 2022 o jednotnom trhu s digitálnymi službami a o zmene smernice 2000/31/ES (ďalej aj „DSA“):

„Obe strany v dobrej viere spolupracujú s vybraným certifikovaným orgánom mimosúdneho riešenia sporov s cieľom vyriešiť spor.“

Poskytovatelia online platforiem môžu odmietnuť spolupracovať s takýmto orgánom mimosúdneho riešenia sporov, ak sa už vyriešil spor týkajúci sa rovnakých informácií a rovnakých dôvodov údajnej nezákonnosti obsahu alebo jeho nesúladu s obchodnými podmienkami.

Certifikovaný orgán mimosúdneho riešenia sporov nemá právomoc uložiť stranám záväzné riešenie sporu.“

Podľa Čl. 21 ods. 5 DSA:

„Ak orgán mimosúdneho riešenia sporov rozhodne spor v prospech príjemcu služby vrátane jednotlivca alebo subjektu, ktorí predložili oznámenie, poskytovateľ online platformy hradí všetky poplatky účtované orgánom mimosúdneho riešenia sporov a nahradí uvedenému príjemcovi vrátane jednotlivca alebo subjektu všetky primerané výdavky, ktoré príjemca zaplatil v súvislosti s riešením sporu. Ak orgán mimosúdneho riešenia sporov rozhodne spor v prospech poskytovateľa online platformy, príjemca služby vrátane jednotlivca alebo subjektu nie je povinný uhradiť žiadne poplatky ani iné výdavky, ktoré poskytovateľ online platformy zaplatil alebo má zaplatiť v súvislosti s riešením sporu, pokiaľ orgán mimosúdneho riešenia sporov nezistí, že uvedený príjemca konal zjavne v zlej viere.“

Poplatky, ktoré orgán mimosúdneho riešenia sporov účtuje poskytovateľom online platformy za riešenie sporu, musia byť primerané a v žiadnom prípade nesmú presiahnuť náklady vzniknuté orgánu. Pre príjemcov služby je riešenie sporov bezplatné alebo dostupné za nominálny poplatok.

Poplatky alebo mechanizmy používané na ich určovanie oznámia certifikované orgány mimosúdneho riešenia sporov príjemcovi služby vrátane jednotlivcov alebo subjektov, ktoré predložili oznámenie, a dotknutému poskytovateľovi online platformy pred začatím riešenia sporu.“

Podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z.:

*„(1) Rada rozhoduje v pléne, ak rozhoduje
a) o odvolaní,“*

V nadväznosti na uvedené Kancelária Rady pristúpila k preskúmaniu podaného odvolania z hľadiska jeho prípustnosti, včasnosti a vecnej opodstatnenosti, a to v rozsahu a spôsobom ustanoveným príslušnými ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z.

* * *

Odvolanie účastníka je založené na dvoch argumentačných líniách. Prvou je spochybnenie záveru z napadnutého rozhodnutia, že CEAH je povinnou osobou podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Účastník konania sa s týmto záverom nestotožňuje z dvoch dôvodov. Podľa tvrdení účastníka konania je CEAH povinnou osobou, pretože disponuje právomocami vyplývajúcimi z DSA rozhodovať o právach a povinnostiach účastníka konania, konkrétne o (1) procesnom postavení účastníkov konania a o (2) majetkových povinnostiach poskytovateľov online platforiem. Podľa prvej argumentačnej línie tak správny orgán nemal správne vyhodnotiť status CEAH ako povinnej osoby, resp. záver o tom, že nie je povinnou osobou.

Druhá argumentačná línia je založená na konštrukcii, že aj v prípade, ak CEAH nie je povinnou osobou podľa vyššie uvedenej prvej argumentačnej línie, tak Zápisnica z ústneho pojednávania nie je dokumentom, ktorý poskytla CEAH. Nemá sa tak podľa účastníka konania na ňu vzťahovať dôvod na nesprístupnenie informácie založený na neposkytnutí súhlasu CEAH.

Argumentácia účastníka konania ohľadom CEAH ako povinnej osoby

Účastník konania v rámci odvolania argumentoval, že z čl. 21 DSA vyplýva povinnosť poskytovateľov online platforiem v dobrej viere participovať na konaniach o mimosúdnom riešení sporov vedených certifikovanými orgánmi mimosúdneho riešenia sporov. Orgán mimosúdneho riešenia sporov si pritom podľa účastníka konania poskytovateľa online platforiem nevolia na zmluvnom základe, ako je to v prípade arbitráže alebo mediácie. Nejde preto o súkromnoprávny mechanizmus založený na autonómii vôle strán, ale o verejnoprávne regulovaný mechanizmus vytvorený priamo právom Európskej únie. Povinnosť poskytovateľa online platformy participovať na mimosúdnom riešení sporov pritom nevzniká vo vzťahu ku každému podaniu automaticky. Podľa čl. 9.1 Rokovacieho poriadku CEAH po doručení návrhu vykonáva predbežné preskúmanie jeho prípustnosti a splnenia nevyhnutných náležitostí. Až po tomto posúdení rozhoduje o prijatí návrhu, pričom dátumom začatia mimosúdneho riešenia sporu je podľa Rokovacieho poriadku práve dátum prijatia návrhu. Podľa účastníka konania preto CEAH nevystupuje iba ako pasívny administrátor konania, ale rozhoduje o tom, či sú splnené podmienky na vedenie konania a či konkrétny spor bude prejednávaný. Tým zároveň rozhoduje o tom, či konkrétna online platforma nadobudne postavenie účastníka konania a bude povinná participovať na mimosúdnom riešení sporu podľa článku 21 DSA. Podľa účastníka konania skutočnosť, že rozhodnutie vo veci samej nie je pre účastníkov právne záväzné, nemení nič na tom, že CEAH disponuje právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach účastníkov konania. Už samotné rozhodnutie o prijatí návrhu na mimosúdne riešenie sporu má bezprostredný právny následok spočívajúci vo vzniku procesného postavenia účastníka konania a povinnosti poskytovateľa online platformy participovať na konaní podľa článku 21 ods. 2 DSA. Navyše, podľa účastníka konania čl. 21 ods. 5 DSA ďalej zveruje CEAH právomoc rozhodovať o majetkových povinnostiach poskytovateľov online platforiem. Poskytovateľ online platformy je povinný znášať všetky poplatky účtované orgánom mimosúdneho riešenia sporov. Výška týchto poplatkov pritom nie je stanovená priamo v DSA ani v inom právnom predpise, ale určuje ju samotný orgán mimosúdneho riešenia sporov. CEAH je teda na základe DSA oprávnená rozhodovať o vzniku a rozsahu platobných povinností poskytovateľov online platforiem. Obdobne, ak CEAH rozhodne spor v prospech príjemcu služby, poskytovateľ online platformy je podľa článku 21 ods. 5 DSA povinný nahradiť príjemcovi služby primerané výdavky, ktoré mu vznikli v súvislosti s riešením sporu. Aj v tomto prípade ide o majetkovú povinnosť, ktorej vznik je bezprostredne viazaný na rozhodovaciu činnosť CEAH. Účastník zdôraznil, že uvedené procesné a majetkové povinnosti nie sú nezáväzné. Argumentácia prvostupňového orgánu založená výlučne na nezáväznosti rozhodnutia vo veci samej preto neobstoí. Ak prvostupňový orgán odôvodňuje

nesprístupnenie informácií aj tým, že CEAH nemala povinnosť požiadať o udelenie certifikácie orgánu mimosúdneho riešenia sporov ani predložiť svoj štatút, účastník konania argumentuje, že uvedené nemá žiaden vplyv na posúdenie postavenia CEAH ako povinnej osoby. Absencia zákonnej povinnosti uchádzať sa o certifikáciu je právne irelevantná. Ani iné súkromné osoby, ktorým právny poriadok zveruje právomoc rozhodovať o právach alebo povinnostiach iných osôb, spravidla nemajú povinnosť uchádzať sa o príslušné oprávnenie, autorizáciu alebo certifikáciu. Ak sa však dobrovoľne rozhodnú vstúpiť do príslušného zákonného režimu a získajú oprávnenie vykonávať takúto činnosť, podrobujú sa zároveň právnemu režimu, ktorý je s výkonom tejto právomoci spojený. Práve tým, že CEAH získala certifikáciu a vstúpila do zákonného režimu podľa článku 21 DSA, nadobudla podľa účastníka konania postavenie subjektu, ktorému DSA zveruje právomoci vo vzťahu k účastníkom sporov. Z tohto dôvodu spĺňa definičné znaky povinnej osoby podľa § 2 ods. 1 zákona. Na základe uvedeného má účastník konania za to, že CEAH je povinnou osobou podľa zákona, keďže DSA jej zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach účastníkov mimosúdneho riešenia sporov. Dôvod nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. preto v danom prípade nie je podľa účastníka konania daný.

Právne posúdenie odvolacieho orgánu

Zákon č. 211/2000 Z. z. v ustanovení § 2 ods. 1 stanovuje za povinnú osobu aj právnickú alebo fyzickú osobu, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti

Podľa odbornej literatúry (Peter Ikrényi a kol., Komentár k zákonu o slobode informácií) je kritériom na určenie, či subjekt koná ako orgán verejnej moci (a teda či je možné považovať podmienku pre kvalifikáciu povinnej osoby za splnenú), skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Čiže aj keby bola splnená podmienka, že rozhodnutia CEAH sú *ex lege* záväzné pre právnické a fyzické osoby, tak by tieto rozhodnutia neboli rozhodnutiami v oblasti verejnej správy. CEAH totiž ani v prípade, že by sme akceptovali argumentáciu účastníka konania, že jej rozhodnutia majú právnu záväznosť, nemá zákonom zverenú žiadnu povinnosť, ktorá by sa dala zaradiť medzi povinnosti v oblasti verejnej správy.

Pri zverení právomoci je taktiež žiaduce, aby bolo explicitné, delegované a treba zdôrazniť, že rozhodnutím o certifikácii subjektu ako orgánu mimosúdneho riešenia sporov Rada, a ani iný orgán verejnej moci neprenáša na tento subjekt žiadnu zo svojich právomocí. Orgán mimosúdneho riešenia sporov je subjekt súkromného práva, ktorý na základe splnenia podmienok vyplývajúcich z DSA a po certifikácii (teda autorizovanom overení splnenia týchto podmienok) Radou ako koordinátorom digitálnych služieb podľa DSA vykonáva nezáväzné preskúmanie rozhodnutí online platformy uvedených v článku 20 ods. 1 DSA.

Navyše, čl. 21 DSA stanovuje, že takýto orgán „nemá právomoc uložiť stranám záväzné riešenie sporu“. Záver o absentujúcej záväznosti rozhodnutí orgánov mimosúdneho riešenia sporov plne podporuje aj skutočnosť, že proti žiadnym „rozhodnutiam“ orgánov mimosúdneho riešenia sporov nie je v rámci DSA stanovený opravný prostriedok, pričom v prípade takýchto rozhodnutí sa taktiež neaplikujú zásady ako napr. *ne bis in idem* alebo *res iudicata*. Ak by boli akékoľvek rozhodnutia orgánu mimosúdneho riešenia sporov priamo záväzné pre strany sporu, bolo by prirodzenou reflexiou tohto záveru, že by v danom predpise bolo voči takýmto rozhodnutiam prípustné odvolanie, alebo iný riadny opravný prostriedok. O to viac by to platilo, ak by sme mali akceptovať, že právomoc zverená CEAH bola právomocou v oblasti verejnej správy, ako požaduje druhá definičná podmienka povinnej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z.

Ustanovenie čl. 21 ods. 2 DSA, konkrétne povinnosť oboch strán „v dobrej viere spolupracovať s vybraným certifikovaným orgánom mimosúdneho riešenia sporov s cieľom vyriešiť spor“, nemožno

interpretovať ako právny základ pre určenie právomoci orgánu mimosúdneho riešenia sporov rozhodovať o právach a povinnostiach právne záväzným spôsobom, ako uvádza účastník konania v odvolaní. Uvedené ustanovenie stanovuje povinnosť pre „*obe strany*“, teda pre príjemcu služby (teda užívateľa) a pre poskytovateľa online platformy. Uvedené ustanovenie teda nestanovuje žiadnu povinnosť pre orgán mimosúdneho riešenia sporov, ktorý v zmysle gramatického vyjadrenia pod pojem „*obe strany*“ nespadá.

Ak by sme aj pristúpili k výkladu, ktorý používa účastník konania, tak právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb by bola reflektovaná minimálne v inej časti DSA alebo vo vnútroštátnom právnom predpise právneho poriadku Slovenskej republiky. Išlo by totiž v konečnom dôsledku o vytvorenie nového správneho alebo súdneho orgánu, ktorého rozhodnutia by priamo zaväzovali účastníkov konania (a v zmysle odbornej literatúry by boli štátom vynútiteľné). Reflexiu tohto výkladu však nemožno nájsť ani vo vnútroštátnom právnom poriadku a ani v DSA. Z tohto možno usúdiť, že nad rámec toho, že DSA vyslovene vylučuje záväznosť rozhodnutia orgánov mimosúdneho riešenia sporov, tak k existencii takejto právomoci nemožno dospieť ani inými formami výkladu týchto ustanovení.

V odvolaní účastník taktiež argumentuje, že právomoc CEAH vyplýva z jej rokovacieho poriadku. Ten však nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto nemá silu zákona. Podmienkou statusu povinnej osoby je, že túto právomoc jej musí priznávať všeobecne záväzný právny predpis sily zákona.

Vo všeobecnosti sa nemožno stotožniť s tvrdením, že orgán mimosúdneho riešenia sporov rozhoduje o právach alebo povinnostiach účastníkov už tým, že posudzuje splnenie podmienok na prijatie návrhu na mimosúdne riešenie sporu. Rozhodnutie o prijatí návrhu predstavuje výlučne procesné posúdenie splnenia podmienok na vedenie konania a nemožno ho stotožňovať s rozhodovaním o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Predmetom tohto posúdenia nie je autoritatívne rozhodnutie o existencii alebo rozsahu práv a povinností účastníkov, ale iba overenie, či sú splnené podmienky na začatie konania podľa čl. 21 DSA a rokovacieho poriadku orgánu mimosúdneho riešenia sporov. Skutočnosť, že prijatím návrhu dochádza k začatiu konania a poskytovateľ online platformy sa stáva jeho účastníkom, sama osebe neznamena, že orgán mimosúdneho riešenia sporov autoritatívne rozhoduje o jeho právach alebo povinnostiach v oblasti verejnej správy.

Je možné pripustiť, že účasť na mimosúdnom riešení sporov má priame implikácie pre majetkovú sféru účastníka konania, povinnosť uhradiť poplatok za vedenie sporu však nie je výrazom jednostranného vrchnostenského pôsobenia orgánu mimosúdneho riešenia sporu, ale predstavuje mechanizmus finančnej kompenzácie nákladov spojených s poskytnutím služby.

Účastník konania ďalej argumentuje, že podľa čl. 21 ods. 5 DSA je orgánu mimosúdneho riešenia sporov (CEAH) zverená právomoc rozhodovať o majetkových povinnostiach poskytovateľov online platformy. Takýto výklad však vychádza z nesprávneho stotožnenia rozhodnutí, ktoré môžu mať majetkové dôsledky pre ich adresátov, s výkonom rozhodovacej právomoci v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Článok 21 ods. 5 DSA síce upravuje pravidlá znášania nákladov konania pred orgánom mimosúdneho riešenia sporov, avšak nezakladá tomuto orgánu postavenie subjektu vykonávajúceho verejnú správu ani mu nepriznáva verejnoprávne oprávnenia typické pre výkon verejnej moci. DSA orgánu mimosúdneho riešenia sporov nezveruje autoritatívne rozhodovanie vo vrchnostenskom postavení, jeho rozhodnutia nie sú vynútiteľné prostredníctvom verejnoprávných donucovacích mechanizmov a orgán nedisponuje sankčnými ani exekučnými oprávneniami voči účastníkom konania. Samotná skutočnosť, že rozhodnutie môže mať pre poskytovateľa online platformy majetkové dôsledky, preto nepostačuje na záver, že orgán mimosúdneho riešenia sporov vykonáva rozhodovaciu právomoc v oblasti verejnej správy v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Navyše, je dôležité podotknúť, že medzi podmienky pre stanovenie štatútu povinnej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z. patrí aj podmienka, že takáto právomoc je právomocou v oblasti verejnej správy, ktorú jej zveril zákon. Ide teda o prenesený výkon verejnej moci. V rámci odbornej literatúry je táto podmienka vnímaná tak, že pre jej splnenie musí byť takéto rozhodnutie vynútitelne štátnou mocou.

Rozhodnutia orgánu mimosúdneho riešenia sporov podľa čl. 21 DSA nie sú vynútitelne štátnou mocou; naopak, samotné nariadenie DSA výslovne vylučuje ich záväznosť pre účastníkov sporu. Zároveň neexistuje žiadna právna norma, ktorá by tomuto orgánu zverovala rozhodovaciu právomoc vo verejnej správe alebo priznala jeho rozhodnutiam účinky autoritatívneho výkonu verejnej moci.

Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V rozsudku sp. zn. 2Sž/4/2013 Najvyšší súd konštatoval, že súdny exekútor nie je povinnou osobou podľa zákona č. 211/2000 Z. z., keďže „z *Exekučného poriadku, ako i zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva oprávnenie exekútora rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb v oblasti verejnej správy.*“ Súd tým zdôraznil, že na splnenie definičných znakov povinnej osoby nestačí výkon zákonom upravenej činnosti, ale je nevyhnutné, aby subjekt vykonával prenesený výkon verejnej správy.

Ak uvedenú podmienku nespĺňa ani súdny exekútor, ktorého postavenie je podstatne intenzívnejšie späté s výkonom verejnej moci, potom tým skôr (*argumentum a fortiori*) nemôže byť za povinnú osobu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. považovaný orgán mimosúdneho riešenia sporov podľa čl. 21 DSA. Ten totiž nevydáva autoritatívne ani vykonateľné rozhodnutia, jeho závery majú výlučne nezáväzný charakter a nevykonáva prenesený výkon verejnej správy. Z uvedených dôvodov je jeho klasifikácia ako povinnej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z. vylúčená.

Na základe vyššie uvedeného právneho posúdenia veci Rada dospela k záveru, že CEAH (a orgán mimosúdneho riešenia sporov vo všeobecnosti) nemožno považovať za povinnú osobu podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

K Zápisnici ako dokumentu, ktorý odovzdala CEAH

Účastník konania v odvolaní ďalej namietal, že Zápisnica bola dokumentom, ktorý nebol odovzdaný CEAH, keďže ide o úradný dokument vyhotovený Radou. Ak Zápisnica obsahuje informácie pochádzajúce od CEAH, tieto informácie je podľa účastníka možné anonymizovať a Zápisnicu sprístupniť v takejto podobe.

Zákon č. 211/2000 Z. z. v § 11 ods. 1 písm. a) sa však vyslovene týka každej informácie, ktorá bola povinnej osobe „*odovzdaná osobou, ktorej takúto povinnosť zákon neukladá*“. Z uvedeného vyplýva, že každá informácia, ktorá bola odovzdaná Rade zo strany CEAH podlieha tomuto ustanoveniu.

Zápisnica o ústnom pojednávaní, ktorá je súčasťou spisu bola dňa 1. 6. 2025 riadne doručená Rade zo strany CEAH, ako príloha listu, v rámci ktorého CEAH zasiela Zápisnicu Rade. K uvedenému existuje aj doručienka a samostatný Radou prijatý registratúrny záznam, ktorého prílohou je Zápisnica z ústneho pojednávania podpísaná CEAH kvalifikovaným elektronickým podpisom. Ide teda preukázateľne o listinu z dispozície CEAH.

Keďže Zápisnica bola doručená Rade zo strany CEAH, ktorá nie je povinnou osobou, tak sa na túto informáciu vzťahuje režim § 11 ods. 1 písm. a) a teda podmienka vydaného súhlasu. CEAH však vyjadril nesúhlas so sprístupnením tejto informácie a preto je povinnosťou Rady ako povinnej osoby rozhodnúť o nesprístupnení takejto informácie, inak by Rada konala v rozpore so zákonom č. 211/2000 Z. z., čím by potenciálne mohla vzniknúť CEAH škoda na právach a právom chránených záujmoch.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. viaže súhlas osoby, ktorá nie je povinnou osobou, na sprístupnenie informácie, ktorú táto osoba povinnej osobe odovzdala, nie na sprístupnenie konkrétneho dokumentu alebo listiny ako nosiča tejto informácie. Zákon preto rozlišuje medzi samotnou informáciou a dokumentom, prostredníctvom ktorého je táto informácia zachytená.

Z uvedeného dôvodu nie je právne významné, či bola zápisnica z ústneho pojednávania po formálnej stránke vyhotovená Radou. Rozhodujúce je, že obsahuje informácie, ktoré boli Rade odovzdané v rámci ústneho pojednávania zo strany CEAH ako subjektu, ktorý nie je povinnou osobou podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Pokiaľ CEAH výslovne neudelila súhlas so sprístupnením týchto informácií, Rada je viazaná zákonnou prekážkou ich sprístupnenia podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z.

Rada ako odvolací orgán preto preskúmala obsah zápisnice z ústneho pojednávania a dospela k záveru, že jej sprístupnenie nie je možné ani po prípadnej anonymizácii. Anonymizáciou by totiž nedošlo k odstráneniu zákonnej prekážky spočívajúcej v absencii súhlasu osoby, ktorá nie je povinnou osobou, so sprístupnením informácií, ktoré Rade odovzdala. Predmetom ochrany podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. sú totiž samotné odovzdané informácie, a nie iba identita ich pôvodcu alebo forma, v akej sú zachytené.

Z uvedených dôvodov nemožno argumentáciu účastníka konania považovať za spôsobilú spochybniť záver správneho orgánu v napadnutom rozhodnutí. Rozhodnutie Rady č. RIZ/1/2026 bolo vydané v súlade so zákonom.

* * *

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti zastáva Kancelária Rady názor, že odvolanie účastníka konania v správnom konaní č. 0126/P/2026 je v plnom rozsahu nedôvodné a je potrebné ho zamietnuť.

Sme toho názoru, že napadnuté rozhodnutie č. RIZ/1/2026 prvostupňového orgánu vychádzalo z presne zisteného skutkového stavu veci a správneho právneho posúdenia veci. V danom prípade tak nie je dôvod napadnuté rozhodnutie zrušiť ani napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie ani napadnuté rozhodnutie zmeniť.

Z toho dôvodu navrhujeme, aby Rada potvrdila napadnuté rozhodnutie tak, ako je uvedené v návrhu uznesenia.

* * *

ZÁVER:

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby Rada prijala vyššie uvedený návrh uznesenia.